

Onni ja Toivo

Rohkeutta etsimässä

Tarina ja Kuvat

Peter Gibson

Copyright © 2020 Peter Gibson

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN-tunnus 978-952-33-9438-4

Onni ja Toivo

Onni ja Toivo

Peter Gibson

Onni Ja Toivo

Rohkeutta etsimässä

Tarina ja Kuvat Peter Gibson

Suomeksi kääntäneet ja toimittaneet Hanna Pippuri ja Annamari Typpö

Joka aamu kauan ennen auringonnousua lammen rannalla istui yksinäinen hahmo. Se tuijotti vedessä leikkiviä sammakoita, joiden iloinen nauru kiiri pitkin utuista metsää. Sammakot osoittelivat ja pilkkasivat sitä, sillä se ei uskaltanut hypätä uimaan yhdessä niiden kanssa.

Yksinäinen hahmo oli Onni, sammakko, joka ei uskonut osaavansa uida. Muut sammakot kiusasivat Onnia joka aamu, mutta se istui sitkeästi paikallaan, tuijotti lammen yli ja toivoi, että voisi olla niin kuin muutkin sammakot.

Eräänä aamuna Onni päätti lähteä etsimään vanhaa viisasta Pöllöä, josta Punarinta oli usein kertonut hänelle. Punarinnalla oli pesä lammen etelärannalla, vanhan kan-

non kolossa. Onni leikki sen vieressä yksin päivät pitkät, sillä toiset sammakot eivät huolineet Onnia mukaan omiin leikkeihinsä.

Onni halusi kysyä vanhalta viisaalta Pöllöltä, miksi se oli ainoa sammakko, joka pelkäsi vettä, vaikka se tiesi, että matka veisi sen kauas kotoa ja olisi vaarallinen.

”Entä jos minulle sattuu jotakin? Mitä äiti ja isä ajattelevat?” Onni mietti.

Onni ei ollut koskaan käynyt lammen tuttua, turvallista ympäristöä kauempana. Se oli kuullut muista kyläläisistä, jotka olivat lähteneet maailmalle eivätkä olleet koskaan palanneet. Kukaan ei tiennyt, mitä niille oli tapahtunut.

Onni mietti retkeä, joka veisi sen vieraille maille. Se oli jo kauan haaveillut uusista kokemuksista ja seikkailuista, jollaisia muut eivät osanneet edes kuvitella. Ne tekisivät siitä kyläläisten silmissä sankarin.

Toisten nauru yltyi yltymistään. Onni tiesi, että sen oli lähdettävä etsimään vastauksia, jotka vain viisaista viisain saattoi sille antaa. Kukaan ei saisi sitä pyörtämään päätöstään.

Yöllä Onni valvoi ja mietti, mitä sanoisi vanhemmilleen. Miten se saisi äidin ja isän uskomaan, että sen oli pakko lähteä matkalle. Äiti ja isä eivät ikinä antaisi lupaa.

Onnia suretti. Se päätti kirjoittaa vanhemmilleen kirjeen. Onnista tuntui pahalta lähteä sanomatta hyvästejä, mutta se pyyhkäisi tunteen syrjään. Kirjeen avulla se välttäisi tunnekuohut.

”Näin on paras. Palaan sitä paitsi takaisin niin nopeasti, etteivät ne edes ehdi huomata minun lähteneen.”

Onni hymyili ja vakuutteli itselleen olevansa oikeassa.

Kirjeessä se pyysi, etteivät vanhemmat turhaan huolehtisi. Se toivoi, että isä ja äiti ymmärtäisivät, miksi sen oli pakko lähteä.

”Minä rakastan teitä ja palaan kotiin niin pian kuin mahdollista”, Onni kirjoitti.

Ennen lähtöä Onni istui tutussa paikassa ja katseli lampea, jossa muut sammakot tavallisesti uivat ja leikkivät. Tänään oli toisin. Tänään Onni oli herännyt paljon ennen muita, jopa ennen äitiä ja isää. Se muisteli, miten toiset sammakot olivat pilkanneet sitä.

“Tänään ne eivät voi nauraa minulle”, Onni sanoi hiljaa.

Se kokosi kaikki voimansa ja loikki matkaan. “Vielä minä niille näytän.”

Onni loikki monta tuntia. Kalpean keltainen aurinko paistoi niin kirkkaasti, että Onnille tuli lämmin. Se oli matkalla kohti tuntematonta, mutta tämä matka oli tehtävä.

Onni loikki päättäväisenä määränpäättään kohti ja yritti olla ajattelematta perhettään. Se tiesi, että ikävän vallassa matkaa olisi vaikea jatkaa.

Lounasaikaan mennessä Onni oli ehtinyt syvälle metsään. Se katseli ympärilleen epävarmana ja samalla innoissaan edessä odottavasta seikkailusta.

Välillä metsässä oli niin hiljaista, että Onni saattoi kuulla oman sydämensä sykkeen.

Onnin ja Toivon tarina on osa "KERRO MINULLE SATU" -sarjaani. Kirjoitin sen pojilleni, kun he olivat pieniä ja halusivat kuulla iltasatuja. Toivon, että siitä on jonain päivänä iloa myös heidän omille lapsilleen ja kaikille muille, jotka sen lukevat tai joille se luetaan.

